

ת"פ 14430/02/15 - מדינת ישראל נגד יחיא ויזמן,

בית דין אזורי לעבודה בחיפה

ת"פ 14430-02-15 מדינת ישראל נ' ויזמן
בפני כבוד השופט אסף הראל

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ: ח' רונן

המאשימה

נגד

יחיא ויזמן,

הנאשם

הכרעת דין

1. בכתב האישום הואשם הנאשם בהפרעה למפקחים של רשות האוכלוסין וההגירה - שתפקידם לפקח על ביצוע הוראות חוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 - במילוי תפקידם (להלן - **המפקחים** ו- **החוק**, בהתאמה), וכן באי מילוי אחר דרישת מפקח. על פי כתב האישום, במועד הרלוונטי לאישום היה הנאשם המחזיק בנכס מקרקעין שהיה בשלבי בניה, ברחוב הצבעוני ליד בית 176 ביישוב גן נר (להלן - **הבית**; האתר בו נבנה הבית יכונה להלן - **האתר**). נטען כי ביום 6.6.11 בשעה 11:00 הגיעו לאתר שני מפקחים לצורך ביצוע ביקורת במקום. על פי כתב האישום, נצפו על ידי המפקחים שבעה עובדים שעסקו בביצוע עבודות בניה (להלן - **העובדים**). המפקחים ביקשו לבצע ביקורת בנוגע להעסקת עובדים זרים, אולם הנאשם מנע מהם כניסה לאתר; סרב לשתף עמם פעולה ולמלא אחר הוראותיהם; ובהתנהגותו סיכל את המשך הביקורת במקום. בשל כך הואשם הנאשם בעבירה של הפרעה למפקח, לפי סעיף 6(ד) לחוק. עוד נטען בכתב האישום כי הנאשם זומן בשני מועדים שונים - 23.7.12 ו- 3.9.12 - להתייצב לחקירה ולהמציא מסמכים, אולם נמנע מלמלא אחר דרישה זו. בשל כך הואשם הנאשם בעבירה של אי מילוי דרישת מפקח, עבירה לפי סעיף 6(ה) לחוק.

2. הנאשם הודה כי האתר הוא בנין הנמצא בבעלותו; כי ביום 6.6.11 בשעה 11:00 ביקרו באתר המפקחים לצורך ביצוע ביקורת במקום; כי הבית היה בשלבי בניה והיו בו מדי יום 7-15 עובדים לפי הצורך; כי המפקחים ביקשו להיכנס לבית; וכי הנאשם ביקש מהם לא להיכנס אליו, אך לא מנע מהם זאת. הנאשם הסביר בתשובתו כי למפקחים לא היו נעליים מתאימות וקסדות, ולכן היה זה מסוכן לו נכנסו לבית. בשל כך ביקש מהם לא להיכנס אליו. עוד כפר הנאשם בכך כי הומצאו לו שני הזימונים לחקירה שנשלחו אליו בדואר. הנאשם גם כפר בכך שלא שיתף פעולה עם המפקחים או לא מילא אחר הוראותיהם.

3. מטעם המאשימה העידו שני המפקחים אשר ביקרו באתר ביום 6.6.11 - אברהם וקנין (להלן - **וקנין**) ונוזהה זועבי (להלן - **זועבי**). הנאשם העיד מטעם עצמו. לאחר שנתתי דעתי לכלל הראיות שהוצגו בפני ולכלל טענות

הצדדים, באתי לכדי מסקנה כי המאשימה עמדה בנטל השכנוע להראות - מעבר לספק הסביר - כי הנאשם עבר את שתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

העובדים שנצפו באתר היו עובדיו של הנאשם

4. הנאשם אינו מואשם בהעסקה שלא כדין של עובדים. חרף זאת, יש מקום לקבוע האם העובדים שנצפו באתר במועד ביצוע הביקורת היו עובדים שהועסקו על ידי הנאשם, או שמא - כטענת הנאשם - עובדים של קבלנים שביצעו עבודות בניה באתר. לשאלה זו תהא נפקות בהמשך הדיון, עת אתייחס לשאלה האם סיכל התובע את ביצוע הביקורת באתר.

5. כאמור, אין חולק כי במועד ביצוע הביקורת נצפו באתר עובדים המבצעים עבודות. על פי כתב האישום, מדובר היה בשבעה עובדים.

6. וקנין הסביר בעדותו כי ביום ביצוע הביקורת, כתב מסמך שכותרתו "תיאור מקרה" (מוצג מא/6) בו רשם את אשר ארע בביקורת (להלן - **תיאור המקרה**). הרישום נעשה על מנת שיוכל לשמש אותו בעתיד כדי להיזכר במקרה (עדות וקנין בעמודים 12-13 לפרוטוקול). וקנין ציין כי מקריאת המסמך הוא נזכר בכל האירוע (עדותו בעמוד 13 לפרוטוקול). מדבריו אלו, וממכלול עדותו, עלה כי הוא מאמץ את האמור בתיאור המקרה. בכך הפך תיאור המקרה לחלק מעדותו של וקנין, ונטמע בה (ע"פ 9969/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לפסק הדין (16.10.2006)). בתיאור המקרה נרשם כי בעת הגעת המפקחים לאתר נצפו בו שבעה עובדים. ארבעה מתוכם עסקו בהעברת רעפים ממשטחים שהיו למטה לקומה הראשונה; ועוד שלושה עובדים עסקו בצביעה. וקנין חזר על כך בעדותו (עמוד 13 לפרוטוקול בשורות 7-8; עמוד 15 לפרוטוקול בשורות 11-12; עמוד 18 לפרוטוקול בשורה 16).

7. אף הנאשם אישר בעדותו כי באתר היו שמונה עובדים שעסקו בהעברת רעפים ובצביעה, וכי עבדו באתר באותו היום למעלה מארבעה קבלני משנה בתחום החשמל, אינסטלציה, קונסטרוקציה וצבעות (עדותו בעמודים 18-19 ו-21 לפרוטוקול). לענין מספר העובדים וסוג עבודתם, אני מעדיף את גרסתו של וקנין כפי שמצאה ביטויה בתיאור המקרה, מאחר וזו נרשמה ביום הביקורת עצמו. לאור סמיכות זמנים זו, יש ליחס לגרסתו של וקנין דיוק טוב יותר בהשוואה לזו של הנאשם בעדותו בעל פה, אשר נמסרה מעל לחמש שנים לאחר מועד הביקורת, מבלי שהנאשם מציג אסמכתא בכתב שתעיד כי הנתונים שסיפק בעדותו מדויקים.

8. מאחר ובמועד ביצוע הביקורת נצפו באתר שבעה עובדים המבצעים עבודות בניה, ובשים לב לכך כי מדובר היה בבית בבניה שהנאשם היה בעליו, הרי קמה חזקה - יציר הפסיקה - כי אותם עובדים הועסקו על ידי הנאשם (ע"פ (ארצי) 25803-06-13 **יוסף נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 לפסק הדין (20.8.2015)). יצויין כי בענייננו אין תחולה לחזקה דומה, הקבועה בסעיף 4 לחוק. זאת משום שתחולת החזקה שבחוק היא רק מיום 12.7.2012, היינו לאחר מועד ביצוע העבירה (חוק עובדים זרים (תיקון מס' 15), התשע"ב - 2012, פורסם בס"ח 2367 ביום 12.7.12; סעיף 10 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, התש"ח - 1948).

9. מאחר ומדובר בחזקה עובדתית יציר הפסיקה, די היה לנאשם לסתרה באמצעות הוכחת ספק סביר (במובחן ממאזן ההסתברויות). ואולם, הנאשם לא הצליח לסתור את החזקה האמורה. טענתו היתה כי העובדים באתר לא הועסקו על ידו אלא על ידי קבלני משנה שעבדו באותו היום באתר (עדות הנאשם בעמוד 19 לפרוטוקול, שורות 13-14). טענה זו כלל לא הוכחה. הנאשם כלל לא הוכיח כי במועד ביצוע הביקורת בוצעה באתר עבודה על ידי קבלני משנה. הוא לא הציג ראיה בכתב לקשר כלשהו שלו עם קבלן משנה כזה. כך, למשל, לא הוצג חוזה בכתב בין הנאשם לבין קבלן כלשהו, על אף שהנאשם הסביר בעדותו כי הוא נוהג להתקשר בחוזים בכתב עם קבלני משנה וכי התקשר בפועל בחוזה בכתב עם הקבלנים שעבדו באתר (עדותו בעמודים 21-22 לפרוטוקול). כך, למשל, לא יכול היה הנאשם להציג אסמכתא על תשלום ששילם לקבלן משנה. כך, למשל, לגבי אחד מקבלני המשנה שהנאשם טען כי עבדו באתר - אדם בשם יונס - לא יכול היה הנאשם במועד הדיון ליתן פרטים מזהים נוספים, פרט לציון שמו הפרטי. הוא לא ידע לצייין את מספר הטלפון שלו או את שם משפחתו (עדותו בעמוד 22 לפרוטוקול). גרסתו של הנאשם - כי לא שמר את החוזה בכתב או את החשבוניות שהנפיק לו קבלן המשנה יונס (עמוד 22 לפרוטוקול) - לא מקובלת עלי כלל ועיקר. לא סביר בעיני כי אדם המתקשר עם קבלן משנה על מנת שיבנה את ביתו, לא ישמור מסמכים הקשורים בכך. מדובר בהתקשרות שאינה זניחה מבחינה כספית. בנוסף, לפי התובע קיימת תנייה בהסכם, לפיה קבלני המשנה הם שאחראים על כל נזק שעלול להיגרם לעובדיהם במהלך עבודה בביתו של הנאשם. הגם שלפי הנאשם תנייה זו אינה אכיפה, נראה כי יש טעם בשמירת מסמך כזה על ידו, משזה עשוי להפחית את מידת האחריות שעלולה לדבוק בו, במידה ואחד מעובדיהם של קבלני המשנה יינזק תוך כדי ביצוע עבודתו. התובע אף התייחס לכך במסגרת עדותו (עמוד 21 לפרוטוקול, שורות 13-17). בנוסף, עשוי להיווצר צורך בעתיד לדרוש מקבלן המשנה לבצע תיקונים בעבודתו, וככל שתיווצר מחלוקת עם קבלן המשנה בענין זה, הרי יש חשיבות לשמירה על אסמכתאות בכתב - המעידות על כך שביצע את עבודות הבניה. גם לא סביר בעיני כי אדם המתקשר עם קבלן משנה על מנת שיבנה את ביתו, לא יוכל לומר מהו מספר טלפון של אותו קבלן.

10. גרסתו של הנאשם, לפיה העובדים באתר הועסקו על ידי קבלני משנה, אינה עולה בקנה אחד עם גרסה שמסר לוקנין ביום הביקורת ואשר נרשמה על ידי וקנין בתיאור המקרה. ראשית, בתיאור המקרה לא טען הנאשם - כפי שטען בפני - כי כל העובדים הועסקו על ידי קבלני משנה. גרסתו היתה שונה: הוא הבחין בין עובדי הצבע אותם שייך למשפחתו, ולא נטען לגביהם כי מעסיקם הוא קבלן כלשהו, לבין העובדים שעסקו בהעברת רעפים, לגביהם נטען כי מעסיקם הוא קבלן בשם יונס (עמוד 1, שורות 11-13 לתיאור המקרה). בהמשך הביקורת, לאחר שהגיעו לאתר שוטרים שהוזמנו על ידי וקנין, השתנתה הגרסה בנוגע לאותו יונס, עת שהנאשם ציין כי לא קיים קבלן כזה (עמוד 2, שורות 12-14 לתיאור המקרה). דבריו אלו של הנאשם, כפי שנרשמו בתיאור המקרה, הם בגדר הודיה של נאשם (סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - **פקודת הראיות**)). בנסיבות המקרה, שבו ערכו המפקחים ביקורת באתר, אמירה של הנאשם ממנה עולה כי הוא חוזר בו מגרסתו כי הקבלן יונס הוא מעסיקם של חלק מהעובדים - יש בה הודיה של הנאשם בעובדות המובילות להוכחת אשמה, שעניינה סיכול הביקורת. היא קבילה בבית הדין מאחר ווקנין העיד על הנסיבות בהן ניתנה ההודאה בפניו, ונרשמה על ידו בתיאור המקרה. היא זוכה לחיזוק - בגדר דבר מה נוסף - מכך שהנאשם, בעדותו, לא הציג ראיה כלשהי לקיומו של הקבלן יונס.

11. יש להקנות לתיאור המקרה משקל ניכר. כמה טעמים לכך. האחד, מדובר במסמך שנרשם על ידי וקנין ביום הביקורת עצמו, וזאת כחלק מפעילותו השוטפת של וקנין. מעדותו של וקנין עולה כי מדובר במסמך שיש לייחס לו רמת דיוק גבוהה, שכן וקנין ציין כי המסמך הוא "תמונה מילולית של מה שהיה בדיוק באותו רגע" (עדותו בעמוד 13

לפרוטוקול). למסמך כזה שנרשם ביום הביקורת עצמו יש לייחס רמת דיוק גבוהה יותר מאשר עדות בעל פה שניתנת בחלוף חמש שנים מיום הביקורת. שנית, חלקים ניכרים מתוכנו של תיאור המקרה זוכים לחיזוק מטענות של הנאשם עצמו, דבר המקנה לתיאור המקרה אמינות. כך, למשל, הנאשם מודה כי היו באתר עובדים, דבר הנזכר בתיאור המקרה. כך, למשל, בתיאור המקרה נרשם כי הנאשם לא אפשר למפקחים להיכנס לבית בטענה כי הדבר מסוכן, דבר הנתמך בגרסת הנאשם לפיה ביקש מהמפקחים לא להיכנס לבית כי זה מאוד מסוכן (עדותו בעמודים 18-19 לפרוטוקול). כך, למשל, נרשם בתיאור המקרה כי הנאשם לא הסכים לאסוף מהעובדים באתר את תעודות הזהות בטענה כי אין לו זכות לדרוש זאת מהם, דבר אותו אישר הנאשם בסיכומיו ובעדותו (עמוד 23 לפרוטוקול ועמוד 29 לפרוטוקול, שורות 8-9). שלישית, על אמינות תיאור המקרה, ועל כך שלא נעשה נסיון לכלול בו מידע הפועל אך לרעת הנאשם, ניתן ללמוד מכך שנכללו בו גם חלקים היכולים לפעול לטובת הנאשם. כך, למשל, נרשם בתיאור המקרה כי הנאשם הסכים לבקשת וקנין לאסוף את תעודות הזהות (עמוד 1, שורות 15-18). כך, למשל, בתיאור המקרה נרשמה גרסת הנאשם כי העובדים שעסקו בהעברת הרעפים לא היו עובדיו שלו כי אם עובדיו של הקבלן יונס (עמוד 1 לתיאור המקרה, שורות 11-13). רביעית, לא נטען וממילא לא הוכח כי היה לוקנין אינטרס כלשהו שיכול היה להביאו לרשום בתיאור המקרה מידע שקרי.

12. חיזוק נוסף לדבריו של הנאשם - כפי שנרשמו בתיאור המקרה - לפיו לא קיים קבלן בשם יונס, ניתן למצוא בעצם העובדה שגם בעדותו בפניי לא יכול היה הנאשם, כפי שכבר קבעתי לעיל, להוכיח כי קבלן כזה פעל באתר. הנה כי כן, לאור אמרות הנאשם בתיאור המקרה, יש לקבוע כי באתר לא היה כלל קבלן בשם יונס. בנוסף, גרסתו של הנאשם בעת הביקורת בנוגע לזהות מעסיקם של העובדים, לרבות שינוי גרסתו שם לגבי עצם קיומו של יונס - אף הן מובילות למסקנה כי הנאשם לא סתר את החזקה לפי הוא היה מעסיקם של כל העובדים באתר.

13. לא נעלם מעיני כי בעת ביצוע הביקורת צילם וקנין רכבים שחנו מחוץ לבית (מוצגים מא/8, מא/9 ו-10/מא). הנאשם טען כי אחד מהרכבים (מוצג מא/10) שייך לאחיינו שהיה קבלן משנה באתר וביצע בו עבודות גבס (עמוד 17 לפרוטוקול). אכן, בצילום מא/10 נראית עגלה המחוברת לרכב, ועל גביה רשום "אביאל מערכות גבס ועץ". אלא שאין בכך ראיה כלשהי לכך שמדובר ברכב של קבלן משנה. אותו אביאל לא הובא למתן עדות על ידי הנאשם. גם אם היה באתר קבלן משנה בשם אביאל, אין כל ראיה כי העסיק עובד כלשהו שם.

14. לאור האמור לעיל אני קובע כי ביום 6.6.11, בעת ביצוע הביקורת, העסיק התובע באתר שבעה עובדים שכירים שביצעו עבודות. ארבעה עסקו בהעברת רעפים ושלושה עבדו בצביעה.

במועד ביצוע הביקורת באתר לא נשקפה סכנה לשלמות גופם של המפקחים

15. יש לדחות את טענת הנאשם כי ביום ביצוע הביקורת היה האתר מקום מסוכן בשל רעפים שנזרקו במקום על ידי העובדים, וכי בשל סיכון זה לא יכולים היו המפקחים להיכנס לבית לשם ביצוע הביקורת.

16. במועד הביקורת, היה הבית מצוי בשלבי הבניה האחרונים שלו. מתיאור המקרה עולה כי הבית היה לאחר טיח; ובמועד הביקורת עבדו בתוכו פועלים בעבודת צביעה. כמו כן עסקו פועלים שם בהעברת רעפים ממשטחים שהיו

במפלס הקרקע לעבר הקומה הראשונה. לתיאורים אלו של האתר, אשר מופיעים בתיאור המקרה, יש להקנות משקל ניכר, וזאת לאור רמת הדיוק הגבוהה שיש לייחס לתיאור המקרה, הכל כמפורט לעיל. וקנין, בעדותו, ציין כי ביום הביקורת לא היו באתר פיגומים; לא בוצעו בו יציקות בטון; "הכל היה כבר גמור, אחרי טיח לבן"; וכי לא היו דברים שעלולים היו ליפול (עדות וקנין בעמוד 15 לפרוטוקול). גרסה זו של וקנין מקובלת עלי, שכן היא זוכה גם לעיון מעדות הנאשם אשר ציין בעדותו כי הבית היה בשלב שלאחר טיח פנימי (עדות הנאשם בעמוד 23 לפרוטוקול, שורות 18-19).

17. מקובלת עלי טענת הנאשם כי ביום ביצוע ביקורת בוצעה בבית עבודה של כיסויי הגג ברעפים (עדות הנאשם בעמוד 18 לפרוטוקול). גרסה זו עולה בקנה אחד עם האמור בתיאור המקרה לפיו נצפו באתר ארבעה עובדים שעסקו בהעברת רעפים. מקובלת עלי גם גרסת הנאשם כי העברת הרעפים בין העובדים בוצעה על ידי השלכתם מאזור קומת הקרקע, לעבר מרפסת ומשם לגג שגובהו 10 מטרים. מקובלת עלי גם גרסת הנאשם כי השלכה זו של רעפים יכולה היתה ליצור סיכון לשלמות הגוף של מי שעמד בסמוך לאותם עובדים (עדות הנאשם בעמודים 18-19). גרסה זו נראית סבירה. בנוסף, וקנין בעדותו לא שלל שאכן העובדים השליכו את הרעפים על מנת להעלותם לגג וכי פעולה זו יכולה להיות מסוכנת למי שמצוי בסביבה (עדות וקנין בעמוד 15 לפרוטוקול, שורות 31-32; ובעמוד 16 לפרוטוקול, שורות 1-2).

18. על אף שקבעתי כי ביום הביקורת בוצעה עבודה של השלכת רעפים מהקרקע לעבר מרפסת ומשם לגג, לא שוכנעתי כי היה בעבודה זו כדי לסכן את המפקחים. בענין זה, מקובלת עלי גרסת וקנין. וקנין הסביר כי הוא עוסק בפיקוח בנושא עובדים זרים מזה 15 שנים, וכי ביצע הרבה ביקורות בשטח. הוא הוסיף גם כי בעברו, לפני שהחל בתפקידו כמפקח, שימש כמנהל בטיחות במפעל "טאואר" במגדל העמק (עדותו בעמודים 12-13 ו-15 לפרוטוקול). אקבע כי לאור ניסיונו של וקנין כמפקח, יש להניח כי הוא יודע להעריך בצורה נכונה קיומם של סיכונים לשלמות הגוף באתרים בהם הוא מבצע ביקורות. מגרסתו של וקנין עולה כי באתר לא נשקפה סכנה במועד ביצוע הביקורת. בתיאור המקרה רשם וקנין כי על אף שהנאשם עצר אותו מלהיכנס לבית בטענה שהדבר מסוכן, לא היתה כל סכנה (עמוד 1, שורות 9-10 לתיאור המקרה). בהמשך, רשם וקנין בתיאור המקרה כי לא היתה סכנה מנפילת דברים מלמעלה שכן הבית אחרי טיח ויש גישה בטוחה (עמוד 1, שורות 26-28 לתיאור המקרה). הנה כי כן, בזמן אמת סבר וקנין כי הערכת הנאשם בדבר קיומו של סיכון אינה נכונה. בעדותו חזר וקנין על כך שהבית היה בשלבי בניה מתקדמים, אחרי טיח לבן, ולא היתה סכנה מפני נפילת דברים (עדותו בעמוד 15 לפרוטוקול). הוא הוסיף כי עמד מרחק סביר מהעובדים שעסקו בהשלכת הרעפים, כך שלא היה סיכון שיפגע; כי בתוך הבית לא היה סיכון שיפלו רעפים מאחר והיה גג בנוי; וכי המקום בו ממוקמת הכניסה לבית - דרכה רצו המפקחים להיכנס - היה מרוחק מהמקום בו זרקו רעפים (עדותו בעמוד 16 לפרוטוקול). גרסה זו של וקנין מקובלת עלי. יש ליחס לה משקל בשל כמה טעמים. האחד, אין בה נסיון להתעלם מכך כי בוצעה באתר עבודה של השלכת רעפים וכי זו יכולה ליצור סיכון. שנית, גרסת וקנין בדבר היעדרו של סיכון מפני חפצים נופלים מצאה ביטוי בזמן אמת בתיאור המקרה. הגרסה בתיאור המקרה מחזקת את גרסת וקנין בעדותו לפיה ניתן היה להיכנס לתוך הבית מכניסה שלא היתה בסמוך לעובדים שהשליכו רעפים. שלישית, הגרסה סבירה. מקובלת עלי טענת וקנין כי בבית כבר הסתיים שלב יציקת הגג. הדבר הגיוני בשים לב לכך שלא היו באתר פיגומים ויציקות בטון, ואך הגיוני שהעברת הרעפים לגג תיעשה לאחר שהסתיים שלב יציקתו. רביעית, וקנין העיד כי במועד הביקורת העובדים באתר היו ללא קסדות (עדות וקנין בעמוד 16 לפרוטוקול). הנאשם, בעדותו, לא סתר זאת (עדות הנאשם בעמוד 21 לפרוטוקול). מכאן ניתן ללמוד כי העובדים ומי שפיקח עליהם לא סברו כי נשקפת להם סכנה מעצם נוכחותם באתר, והדבר מחליש את גרסת הנאשם כי נשקפה למפקחים סכנה באתר. לאור זאת, כניסת המפקחים לתוך הבית לא אמורה

היתה לחשוף אותם לסיכון מפני רעפים שיפלו לתוך הבית.

19. מהראיות שהוצגו בפני עולה כי בעת שהגיעו המפקחים לאתר, ובמהלך כל זמן הביקורת, לא חבשו קסדות מגן. כך העיד הנאשם (עדותו בעמוד 19 לפרוטוקול). וקנין בעדותו אישר כי הוא וזועבי לא חבשו קסדות מגן (עדותו בעמוד 16 לפרוטוקול). גם זועבי אישרה זאת בעדותה (עדות זועבי בעמוד 10 לפרוטוקול).

20. יש לדחות את טענת הנאשם כי זועבי נעלה נעלי עקב בעת ביצוע הביקורת. טענה זו נדחתה בצורה מפורשת על ידי זועבי במהלך עדותה (עמודים 9 ו-10-11 לפרוטוקול). נכון שזועבי לא זכרה אילו נעליים נעלה ביום הביקורת, אולם היא שללה מכל וכל כי נעלה נעלי עקב. אכן, גרסתה סבירה בהחלט. היא הסבירה כי במועד הביקורת היתה כבר כתשע שנים בתפקיד מפקחת וכי עבודתה כרוכה היתה בביצוע ביקורות באתרי בניה ובשדות. על כן, הוסיפה והסבירה, היא נועלת נעליים שטוחות המתאימות לעבודה בשטח (עדותה בעמודים 8-9 ו-11 לפרוטוקול). לא סביר בעיני כי תנעל נעלי עקב עת שהיא יוצאת לביצוע ביקורת. אני דוחה גם את הטענה כי וקנין לא נעל נעליים מתאימות. גם כאן, אין זו גרסה סבירה, לאור נסיונו רב השנים של וקנין. טעם נוסף לדחית טענת הנאשם כי המפקחים לא נעלו נעליים המתאימות לביקור באתר בניה מצוי בכך שכעולה מתיאור המקרה, בזמן אמת לא טען הנאשם כלפי המפקחים טענה בנוגע לנעליים שנעלו. טענתו התמצתה בסיכון מפני נפילת רעפים מלמעלה.

הנאשם מנע מהמפקחים לבצע ביקורת באתר ביום 6.6.11

21. כאשר הגיעו המפקחים לאתר, פגשו בנאשם על שפת המדרכה, במקום בו היה מותקן שער שהפריד בין המדרכה לבין שביל כניסה לחצר הבית. כך עולה מתיאור המקרה, ממנו ניתן להבין כי האדם הראשון בו פגשו המפקחים כשהגיעו לאתר היה הנאשם. כך גם העיד הנאשם (עדותו בעמודים 18-20 לפרוטוקול). וקנין, בעדותו, אישר את הדברים (עדות וקנין בעמוד 15 לפרוטוקול, שורות 23-24).

22. כפי שהוברר בפני, כאשר הגיעו המפקחים לאתר, דרישתם הראשונה מהנאשם היתה לאפשר להם להיכנס לתוכו ולתוך הבית. זאת, על מנת שיוכלו לבדוק את תעודות הזהות של העובדים באתר שעסקו בהעברת הרעפים. אינני מקבל את גרסת וקנין בעדותו, לפיה המפקחים פגשו בנאשם בכביש; כי הם לא ביקשו להיכנס לאתר, אלא רק ביקשו מהנאשם לאסוף את תעודות הזהות של העובדים ולמסור להם אותן; וכי רק לאחר שהנאשם סרב לאסוף את תעודות הזהות, ביקשו המפקחים להיכנס לתוך האתר ולתוך הבית (עדות וקנין בעמוד 15 לפרוטוקול, שורות 21-24; ובעמוד 16 לפרוטוקול, שורות 15-17). גרסה זו של וקנין אינה עולה בקנה אחד עם תיאור המקרה - שאני מייחס לו משקל גבוה - שם נרשם, בתחילת תיאור המקרה, כי המפקחים רצו להיכנס לבית. אין בתיאור המקרה רישום לפיו קודם לכן ביקשו המפקחים מהנאשם לאסוף את תעודות הזהות של העובדים ורק לאחר שסרב לעשות כן רצו המפקחים להיכנס לבית. מתיאור המקרה עולה תמונה שונה: רק לאחר שהנאשם לא איפשר למפקחים להיכנס לבית, רק אז ביקשו ממנו המפקחים לאסוף את תעודות הזהות (עמוד 1, שורות 15-18 בתיאור המקרה). המסקנה כי מיד בעת הגיעם לאתר ביקשו המפקחים להיכנס לאתר ולבית לא מבוססת רק על תיאור המקרה. היא נסמכת גם על עדות הנאשם אשר ציין כי כאשר הגיעו המפקחים, ביקשו להיכנס לתוך האתר (עדותו בעמוד 19 לפרוטוקול). בנוסף, יהיה זה אך סביר כי לצורך ביצוע הביקורת יבקשו המפקחים לאסוף בעצמם את תעודות הזהות מהעובדים ולבדוק את תעודות הזהות ואת העובדים באופן אישי. זאת, על מנת שיוכלו לוודא כי כל העובדים המצויים באתר אכן מסרו תעודות זהות.

ביצוע הביקורת בדרך אחרת - היינו המצאות מחוץ לבית והסתמכות על המעסיק שיציג את תעודות הזהות של כל העובדים באתר - פותחת פתח לכך שמעסיקים ימנעו מהצגת תעודות זהות של עובדים שהועסקו על ידם שלא כדין.

23. כשביקשו המפקחים להיכנס לבית - מנע זאת מהם הנאשם. הוא הסביר זאת בכך שהמקום מסוכן (עמוד 1, שורות 8-9 לתיאור המקרה; עדות הנאשם בעמוד 22 לפרוטוקול, שורות 20-21). בהתנהגותו זו של הנאשם לא נפל כל פגם. עמדו בפניו וקנין וזועבי, וכל עוד לא הזדהו כמפקחים הפועלים על פי החוק, הרי הם בגדר אנשים פרטיים, אשר הנאשם לא חייב היה להתיר להם להיכנס לאתר שהוא קניינו הפרטי.

24. לאחר שביקשו מהנאשם להיכנס לבית, ולאחר שהנאשם מנע זאת מהם, רק אז הזדהו לראשונה וקנין וזועבי בפני הנאשם בתור מפקחים. כך עולה מפורשות מתיאור המקרה: ראשית מתואר בו שהמפקחים ביקשו להיכנס לבית; אחר כך הנאשם מנע זאת מהם; ובעקבות זאת הזדהו המפקחים בפניו ואמרו לו כי הם הגיעו לבצע ביקורת (עמוד 1, שורות 7-10 לתיאור המקרה). הדבר זוכה לעיגון גם מעדות הנאשם אשר ציין כי המפקחים ביקשו להיכנס לאתר עוד טרם שהציגו עצמם (עדות הנאשם בעמוד 22 לפרוטוקול, שורות 20-21).

25. בשלב זה, לאחר שהנאשם כבר ידע כי וקנין וזועבי הם מפקחים הפועלים על פי החוק, המשיך הנאשם למנוע מהם כניסה לבית. על כך ניתן ללמוד מתיאור המקרה, שם רושם וקנין כי לאחר שהזדהו בפני הנאשם כמפקח, מנע הנאשם את כניסת המפקחים לבית (עמוד 1, שורות 13-15 לתיאור המקרה). וקנין ציין בעדותו כי הנאשם לא נהג באלימות, אולם כן חסם פיזית את המפקחים מלהיכנס לבית ולהגיע לעובדים (עדות וקנין בעמוד 18 לפרוטוקול). עדותו בענין זה מקובלת עלי. ראשית, וקנין ציין כי ארוע כזה - שבו מונע מעסיק מהמפקחים לבצע את עבודתם - הוא אירוע חריג (עדותו בעמוד 14 לפרוטוקול). לאור חריגות האירוע, אין לשלול כי וקנין זכר את המקרה. שנית, לא נטען - וממילא לא הוכח - כי לוקנין היה אינטרס כלשהו למסור עדות שאינה אמת. שלישי, גרסת וקנין - כעולה מעדותו מתיאור המקרה - זוכה לחיזוק מגרסת הנאשם בעדותו. מעדות הנאשם עולה כי לא איפשר למפקחים להיכנס לבית; כי הציע להם שבמקום זאת הוא יפסיק את העבודה ויורה לעובדים לרדת; וכי וקנין לא הסכים לכך (עדות הנאשם בעמוד 19 לפרוטוקול). מעדות זו ניתן ללמוד כי גם לאחר שידע הנאשם כי וקנין וזועבי הם מפקחים המבצעים ביקורת על פי החוק, מנע מהם להיכנס לבית. זאת מאחר ואילו לא ידע כי הם מפקחים כאמור, לא היה מציע להם כי יעצור את העבודה ויבקש מהעובדים לרדת למטה. די בכל אלה כדי לקבוע כי הנאשם מנע מוקנין ומזועבי - גם לאחר שידע שהם מפקחים שבאו לבצע ביקורת על פי החוק באתר - להיכנס לבית. אציין כי בקביעתי זו לא הסתמכתי על עדותה של וזועבי בענין. זאת מאחר ובכל הקשור לפרטי האירוע, הסתמכה וזועבי על תרשומת שערכה (עדותה בעמוד 9 לפרוטוקול, שורות 19-22). אלא שסיכום זה (מוצג מא/1) נרשם בחודש 12/2012, היינו שנה וחצי לאחר מועד ביצוע הביקורת. לאור חלוף הזמן הרב בין מועד הביקורת לבין מועד כתיבת התרשומת, לא ניתן לייחס לסיכום זה שערכה וזועבי רמת דיוק גבוהה. זאת, בשונה מתיאור המקרה שכתב וקנין ביום הביקורת עצמו. יוטעם כי בכל הנוגע לעדותה של וזועבי בהתייחס לסוג הנעליים שנעלה ביום הביקורת, אין מניעה לייחס לה משקל ניכר - שכן מדובר בעדות המתייחסת לסוג הנעליים אותו נוהגת וזועבי לנעול כאשר היא יוצאת לביצוע ביקורות.

26. לאחר שמנע הנאשם מהמפקחים להיכנס לבית הוא שאל אותם מה מבוקשם, ואמר להם כי הוא ישיג להם את מבוקשם זה. וקנין אמר לו אז כי הוא רוצה לאסוף את תעודות הזהות והיתרי ההעסקה של ארבעת העובדים

שעסקו בהעברת רעפים. הנאשם השיב בחיוב, ועלה למעלה. מנקודה זאת ואילך, לא ראו עוד המפקחים את העובדים. כך עולה מתיאור המקרה, שמצאתי שיש לייחס לו משקל ניכר (עמוד 1, שורות 13-19 לתיאור המקרה). אני דוחה את גרסת הנאשם בעדותו לפיה לא התבקש לאסוף תעודות זהות של העובדים, אלא רק הציע להפסיק את העבודה ולקרוא לעובדים כדי שירדו למטה על מנת שהמפקחים יבדקו אותם (עדותו בעמוד 19 לפרוטוקול). גרסה זו לא מקובלת עלי ממספר טעמים. האחד, יש לזכור כי מטרת הביקורת היתה בדיקת תעודות זהות של עובדים. משהנאשם מנע מהמפקחים להיכנס לבית לשם בדיקת תעודות העובדים, אך סביר היה כי המפקחים יבקשו ממנו לאסוף את התעודות מהעובדים. שנית, גרסת הנאשם לא עולה בקנה אחד עם תיאור המקרה, לו יש לייחס - מהטעמים שפרטתי קודם לכן - משקל ניכר. שלישית, אילו היתה גרסת הנאשם נכונה, לא היו המפקחים נדרשים להזמין משטרה לאתר. זאת מאחר ויכלו להגשים, על דרך הקירוב, את מטרת הביקורת. על כך שהמפקחים הזמינו משטרה לאתר ניתן ללמוד מתיאור המקרה ומעדותו של וקנין (עמוד 2 לתיאור המקרה, שורה 1; עדות וקנין בעמוד 13 לפרוטוקול). גם הנאשם מאשר זאת בעדותו (עמוד 19 לפרוטוקול). הזמנת המשטרה באה רק לאחר שהמפקחים נוכחו לדעת כי לא רק שהנאשם מונע מהם כניסה לבית, אלא שהוא גם לא אוסף את תעודות הזהות מהעובדים כפי שהציע.

27. אף כי הנאשם הציע למפקחים לאסוף עבורם את תעודות הזהות של העובדים, הוא לא עשה זאת. מתיאור המקרה עולה כי הנאשם נכנס לבית; ממועד זה ואילך לא ראו המפקחים עוד את העובדים; וכעבור רבע שעה חזר הנאשם עם תעודת זהות אחת - בצבע ירוק. על פי צבעה, מדובר בתעודת זהות של הרשות הפלסטינית. הנאשם סרב למסור את תעודת הזהות הירוקה למפקחים. כשנשאל מדוע אינו מציג תעודות זהות של יתר העובדים, השיב הנאשם למפקחים כי אין לו זכות לדרוש זאת מהעובדים (עמוד 1 לתיאור המקרה, שורות 18-24). גרסה זו של וקנין - שנרשמה בזמן אמת בתיאור המקרה - מקובלת עלי. זאת, מאחר ויש לייחס לתיאור המקרה משקל ניכר, מהטעמים שפרטתי לעיל. היא זוכה לחיזוק אף מגרסת הנאשם שאישר בעדותו כי לא אסף תעודות זהות של העובדים משום שסבר שאין לו זכות לכך (עדות הנאשם בעמוד 23 לפרוטוקול, שורה 8). גרסת וקנין בתיאור המקרה לא נסתרה במהלך עדותו של וקנין בבית הדין (עדות וקנין בעמוד 18 לפרוטוקול).

28. עוד עולה מהראיות שהוצגו בפני כי לאחר שהנאשם לא אסף תעודות זהות מהעובדים וסרב למסור למפקחים את תעודת הזהות הירוקה שהחזיק, ביקשו המפקחים שוב להיכנס לבית, והנאשם מנע זאת מהם. בשלב זה החליט וקנין להזעיק משטרה. כשהנאשם שמע זאת, אמר לוקנין כי הוא מתיר לו להיכנס לבית. רק לאחר שהגיעו השוטרים, נכנס וקנין לבית. אלא שהעובדים כבר לא היו בו. כך עולה מתיאור המקרה (עמוד 1 שורה 29, עמוד 2 שורות 1-8), שלו יש לייחס משקל ניכר. גרסה זו של וקנין, בתיאור המקרה, זוכה לחיזוק מעדות הנאשם אשר אישר כי אכן הגיעו שוטרים למקום (עדותו בעמוד 19 לפרוטוקול). גרסה זו של וקנין בתיאור המקרה, לא נסתרה במהלך עדותו של וקנין בפני (עדות וקנין בעמוד 18 לפרוטוקול). אני דוחה את גרסת הנאשם לפיה עת הגיעו השוטרים, התאפשר למפקחים להשלים את הביקורת ולבדוק את תעודות הזהות של העובדים באתר (עדותו בעמוד 19 לפרוטוקול). גרסה זו של הנאשם מתעלמת מתיאור המקרה ממנו עולה כי בעת שהגיעו השוטרים, העובדים שעסקו בהעברת הרעפים - אשר הם אלה שהמפקחים ביקשו לבדוק - כבר לא היו באתר. נכון הדבר כי נשארו באתר עובדים שעסקו בעבודת הצבעות, אלא שאלה היו עובדים שהמפקחים לא ביקשו לבדוק את מסמכיהם, משלא התעורר אצל המפקחים חשד כי מדובר בעובדים זרים. זאת, בין היתר לאור גרסת הנאשם שנמסרה למפקחים לפיה עובדי הצבע שייכים למשפחתו (עדות וקנין בעמוד 18 לפרוטוקול; עמוד 1 לתיאור המקרה, שורה 11). גרסת הנאשם בענין זה כלל לא סבירה: אילו לאחר הגעת שוטרים לאתר אכן התכנסו כל העובדים באתר - לרבות אלו שעסקו בהעברת רעפים - כדי שהמפקחים

יבדקו את תעודות הזהות שלהם, היו המפקחים משיגים את מטרת הביקורת. במקרה כזה לא היו המפקחים טוענים - כעולה מתיאור המקרה ומעדות וקנין - כי הנאשם סיכל את ביצוע הביקורת. קבלת גרסת הנאשם משמעה כי המפקחים מעלילים עליו עלילת שווא, דבר שכלל לא הוכח. אזכיר שוב: לא נטען - וממילא לא הוכח - כי היה למפקחים אינטרס כלשהו להעליל על הנאשם עלילת שווא.

29. אני דוחה גם את גרסת הנאשם בעדותו כי אין זה נכון שהחזיק תעודת זהות ירוקה ביד ולא מסר אותה למפקחים, שכן לא היה לו מניע שלא למסור את אותה תעודה (עדות הנאשם בעמוד 23 לפרוטוקול). לנאשם בהחלט היה אינטרס שלא למסור תעודת זהות ירוקה כזו למפקחים. עצם קיומה מעיד על כך שבאתר עבד עובד זר. מסירת תעודת הזהות הירוקה היתה מאפשרת למפקחים לרשום את פרטי העובד הזר ולברר האם הוא רשאי לעבוד בישראל (עדות וקנין בעמוד 14 לפרוטוקול). ככל שהיה מתברר להם כי אין לעובד היתר לעבוד בישראל, היה הדבר עשוי לסבך את הנאשם בעבירה של העסקת עובד זר שלא כדין.

30. מהאמור לעיל עולה כי הנאשם סיכל את ביצוע הביקורת על ידי המפקחים. ראשית, הוא מנע מהם להיכנס לבית על מנת לבדוק את העובדים. שנית, הוא עיכב אותם מחוץ לבית כך שבסופו של דבר כאשר נכנסו לבית, כבר לא נמצאו בו ארבעת העובדים שעסקו בהעברת רעפים. שלישית, הוא לא פעל לשם איסוף תעודות הזהות מכל העובדים לשם הצגתן למפקחים. רביעית, הוא לא הציג למפקחים את תעודת הזהות הירוקה שהחזיק בידו.

הנאשם לא רשאי היה לסכל את ביצוע הביקורת על ידי המפקחים

31. מעת שידע הנאשם כי וקנין וזועבי הם מפקחים שהגיעו לאתר לביצוע ביקורת על פי החוק, לא רשאי היה למנוע את כניסתם לאתר ולבית. זאת מאחר וסעיף 6(א)(2) לחוק הקנה למפקחים את הכח להיכנס לאתר ולבית, אף ללא הסכמת הנאשם. על פי סעיף זה "לשם פיקוח על ביצוע הוראות חוק זה או תקנות על פיו, רשאי מפקח ... להיכנס בכל עת סבירה ... למקום עבודה שיש יסוד להניח שהוא מקום עבודה של המעסיק או של עובד ...".

32. דחיתי כבר את טענת הנאשם כי כניסת המפקחים לבית עלולה היתה לסכן את שלמות גופם. לאור זאת יש לדחות גם את גרסתו כי הדאגה לשלמות גופם של המפקחים היא שעמדה בבסיס התנהגות הנאשם שמנעה את כניסת המפקחים לאתר ולבית היה למנוע מהם להיכנס לאתר ולבית. אני קובע כי המניע שעמד בבסיס התנהגות הנאשם שמנעה את כניסת המפקחים לאתר ולבית היה למנוע מהם את ביצוע הביקורת. זאת מאחר והעובדים שעסקו בהעברת הרעפים היו עובדים זרים - מהרשות הפלסטינית - מבלי שהיה היתר להעסיקם בישראל. על כך ניתן ללמוד משני מקורות: האחד, תעודת הזהות הירוקה שהחזיק הנאשם בידו, אותה סרב למסור למפקחים. היא מלמדת על כך שבאתר נכח תושב הרשות הפלסטינית. אי מסירת תעודת הזהות הירוקה למפקחים מלמדת כי מדובר היה בעובד שלא היה היתר להעסיקו, אחרת לא היה הנאשם נמנע מלמסור את תעודת הזהות הירוקה. השני, דבריו של הנאשם לוקנין בסוף הביקורת, דברים שנרשמו בתיאור המקרה, שם אמר הנאשם לוקנין כי לא קיים קבלן בשם יונס; כי העובדים כולם הם מהרשות הפלסטינית; ו"... שהם לא מסודרים מבחינת ההיתרים." (עמוד 2, שורות 13-17 לתיאור המקרה). זוהי הודיה של הנאשם בביצוע עבירה (סעיף 12 לפקודת הראיות). יש בה הודאה בעובדות המובילות להוכחת אשמה: היעדרו של קבלן בשם יונס והיות העובדים עובדים זרים ללא היתר להעסקתם - נותנים הסבר להתנהלות של הנאשם מול המפקחים ביום הביקורת. היא קבילה מאחר ווקנין העיד בהתייחס לנסיבות בהן ניתנה ההודאה. מדובר בהודאה שנמסרה בפני וקנין מבלי שוקנין הפעיל על הנאשם לחץ

כלשהו. הנאשם כלל לא טען שהופעל עליו לחץ כלשהו במהלך הביקורת. אף מהראיות עולה כי כלל לא הופעל לחץ כזה: מעת שווקנין נוכח כי הנאשם אינו מאפשר את כניסת המפקחים לבית, בחר וקנין לא להמשיך להתעמת עם הנאשם, ותחת זאת הזמין שוטרים למקום. מטרתו של וקנין היתה למנוע החרפה של המצב (עמוד 1 לתיאור המקרה, שורות 28-29 וכן עמוד 2 שורות 1-2). הנאשם כלל לא היה חייב לומר לוקנין את שאמר. הודיתו של הנאשם זוכה לחיזוק - בגדר דבר מה נוסף - מעדותו בבית הדין, במסגרתה לא יכול היה להציג ולו בדל של ראיה הקושרת בינו לבין הקבלן הנטען יונס.

33. לא רק שהנאשם מנע - שלא כדין - את כניסת המפקחים לאתר ולבית ובכך סיכל את יכולתם לבצע את הביקורת, הוא אף סיכל אותה בכך שסרב לאסוף תעודות זהות מהעובדים. יש לדחות את טענת הנאשם כי לא היה רשאי לאסוף תעודות אלו. בתור מעסיקים של העובדים, רשאי היה הנאשם לבקש את תעודות הזהות על מנת לוודא שמדובר במי שרשאים לעבוד בישראל ולהיות מועסקים על ידו. זאת אף אם לא היתה מבוצעת באתר כלל ביקורת. ודאי שהיה רשאי לבקש מהעובדים את תעודות הזהות לאור כך שבוצעה באתר ביקורת; בשים לב לכך שהנאשם מנע מהמפקחים להיכנס לבית כדי שיאספו בעצמם את תעודות הזהות; ובהינתן כי הנאשם עצמו הסכים לבקשת המפקחים לאסוף את תעודות הזהות. דרך נוספת בה סיכל הנאשם את הביקורת היתה בכך שסרב למסור למפקחים את תעודות הזהות הירוקה שכן הצליח לאסוף, ואותה החזיק בידו.

34. באשר ליסוד הנפשי, הרי זה מתקיים בנאשם. מדובר ביסוד נפשי של מודעות (סעיף 20(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; ע"פ (ארצי) 13/07 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל**, פסקה 50 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) ארד (6.9.2009)). הנאשם היה מודע לכך כי וקנין וזועבי הם מפקחים, שכן הזדהו בפניו. הוא היה מודע לכך שהוא מונע את כניסת המפקחים לאתר ולבית, וזאת למרות שביקשו להיכנס. הנאשם לא טוען שלא היה מודע לכך, הוא פשוט טוען כי היתה הצדקה למנוע את כניסתם. הוא היה מודע גם לכך שהוא לא אוסף את תעודות הזהות - שהרי הוא טען כי לא היה מוסמך לאסוף אותן. באשר לתעודת הזהות הירוקה שסרב למסור למפקחים על אף דרישתם - הרי שהנסיבות מלמדות כי היה מודע לכך שהוא אוחז בה ומסרב למסרה. זאת לאור דרישת המפקחים ממנו למסור אותה לידיהם. יש לקבוע איפוא כי הנאשם היה מודע לכך שהוא מפריע למפקחים במילוי תפקידם.

35. לאור האמור לעיל, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של הפרעה למפקח במילוי תפקידו על פי החוק, עבירה לפי סעיף 6(ד) לחוק.

הנאשם התעלם מדרישות שהומצאו לו בדואר להתייבב לחקירה ולהמציא מסמכים

36. כעולה מעדותם של וקנין וזועבי, לאחר שבוצעה הביקורת באתר, ביקשו לזמן את הנאשם לחקירה במשרדם (עדות וקנין בעמוד 14 לפרוטוקול).

37. לשם כך שלח וקנין לנאשם בחודש 7/2012 מכתב שכותרתו "זימון לחקירה ודרישה להמציאת מסמכים" (מוצג מא/11). במכתב זה נדרש הנאשם להתייבב במשרדו של וקנין ביום 19.8.12 לשם גביית עדותו בנוגע לחשד כי

ביום הביקורת, ה- 6.6.11, הועסקו על ידו עובדים זרים ללא היתר. כן נדרש שם הנאשם להמציא מסמכים שונים כגון כרטיסי נוכחות של העובדים; חוזי העסקה; וחוזים עם קבלני משנה (להלן - **הזימון הראשון**). הזימון הראשון נשלח על ידי וקנין לכתובתו של הנאשם על פי מרשם האוכלוסין - רח' סנונית 248 פרדס חנה - בדואר רשום עם אישור מסירה (מוצג מא/11; עדות וקנין בעמוד 14 לפרוטוקול). אישור המסירה (מוצג מא/11) הוחזר למשרד הפנים תוך שנרשם בו, בנוגע לתאריך 24.7.12, כי "בהעדר הנמען, נמסר דבר הדואר למי שגר עמו בבית ונראה שמלאו לו 14 שנים ומעלה". ליד שם המקבל מופיעה חתימה, הכוללת את האותיות הבאות (לפי סדר הופעתן): "פ", "י", "ר" ואות נוספת שאינה ברורה - אולי "ה" או "ח". הנאשם לא התייצב לחקירה אליה זומן בזימון הראשון. טענתו היא כי הזימון כלל לא הגיע לידי.

38. אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל להראות כי הזימון הראשון הומצא לנאשם. הנאשם לא חלק על כך שכתובתו, כפי שנרשמה על גבי הזימון הראשון, היא אכן הכתובת בה התגורר (עדות הנאשם בעמוד 19 לפרוטוקול). הוכח בפני כי הזימון הראשון אכן נשלח לאותה כתובת באמצעות דואר רשום. כך עולה מעדותו של וקנין אשר זוכה לחיזוק מתוכנו של אישור המסירה (מוצג מא/11). זה נושא עליו מספר דואר רשום - המסתיים בספרות 78 - היתה לזה שנרשם על גבי הזימון הראשון. על אישור המסירה מוטבעת גם חותמת דואר מיום 25.7.12, המעידה כי אישור המסירה אכן נשלח יחד עם דבר הדואר והוחזר לשולח על ידי הדואר. הוכח גם כי דבר הדואר הגיע למענו של הנאשם, ונמסר שם לאדם הגר עמו ונראה מעל גיל 14. על כך ניתן ללמוד מהעובדה כי אישור המסירה נושא חתימה של המקבל.

39. מששלחה המאשימה את הזימון הראשון לכתובתו הנכונה של הנאשם בדואר רשום עם אישור מסירה, ואישור מסירה זה מעיד כי דבר הדואר הומצא לאדם הגר עם הנאשם, יצאו המפקחים ידי חובתם כדי לזמן את הנאשם לחקירה. זאת ניתן ללמוד מתוך היקש מהוראת סעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן - **החסד"פ**) הקובע כי מסמך שיש להמציא לאדם על פי החסד"פ, המצאתו יכולה להיעשות "במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה" וכי "בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה". (ע"פ (ארצי) 51986-03-12 **ונוסול (1997) בע"מ נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 לפסק דינה של השופטת אנגלברג שהם (21.3.2013)). יוטעם כי בענינו, אין אני נסמך על חזקת ההמצאה בדואר (השוו: רע"א 5255/11 **עירית הרצליה נ' כרם**, פס' 19-20 לפסק דינו של השופט פוגלמן (11.6.2013)). במקרה דנן קיימת ראיה פוזיטיבית על כך שהזימון הראשון אכן הגיע למענו של הנאשם. זאת, משאישור המסירה נחתם על ידי מקבל. די היה בכך כדי להעביר את נטל הראיה אל הנאשם כדי לסתור את המסקנה כי דבר הדואר הגיע לידי. הוא לא עמד בנטל זה. כך, למשל, הנאשם לא הביא מי מבני ביתו, שגילם במועד הרלוונטי נחזה להיות מעל 14 שנים, כדי להעיד בבית הדין. כך, למשל, בעת חקירתה הנגדית של זועבי אמר הנאשם כי אמו היא זו שחותמת בדרך כלל על דואר, מאחר והיא מתגוררת בסמוך אליו (עמוד 11 לפרוטוקול). כעולה מנתוני מרשם האוכלוסין המתייחסים לנאשם, אשר הוגשו על ידי זועבי במהלך עדותה (מוצג מא/4), שמה של אמו של הנאשם היא פרוחה. בשים לב לכך כי חתימת המקבל על גבי אישור המסירה יכולה להיות כזו של אדם בשם דומה לשמה של האם, ניתן היה לצפות כי זו תובא לעדות בענין זה. אלא שהנאשם לא הביא למתן עדות איש, לרבות לא את אמו. לאור זאת אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל השכנוע להראות כי הזימון הראשון הומצא לנאשם. על אף שהזימון הראשון הומצא לנאשם, הוא לא התייצב לחקירה בפני המפקחים וגם לא המציא להם את המסמכים שהתבקש להמציא.

40. משלא התייצב הנאשם לחקירה בעקבות הזימון הראשון, שלחה לו זועבי בחודש 9/2012 מכתב שכותרתו

"זימון לחקירה ודרישה להמצאת מסמכים" (מוצג מא/2) (להלן- **הזימון השני**). מדובר במסמך שתוכנו זהה לזימון הראשון. במכתב זה נדרש הנאשם להתייצב במשרדה של זועבי ביום 14.10.12 לשם גביית עדותו בנוגע לחשד כי ביום הביקורת הועסקו על ידו עובדים זרים ללא היתר. כן נדרש שם הנאשם להמציא מסמכים כפי שנדרש גם בזימון הראשון. הזימון השני נשלח על ידי זועבי לכתובתו של הנאשם על פי מרשם האוכלוסין - רח' סנונית 248 פרדס חנה - בדואר רשום עם אישור מסירה (מוצג מא/4; עדות זועבי בעמוד 10 לפרוטוקול). אישור המסירה (מוצג מא/3) הוחזר למשרד הפנים תוך שנרשם בו, בנוגע לתאריך 4.9.12, כי "בהעדר הנמען, נמסר דבר הדואר למי שגר עמו בבית ונראה שמלאו לו 14 שנים ומעלה". ליד שם המקבל מופיעה חתימה, יתכן של השם "שמעון". הנאשם לא התייצב לחקירה אליה זומן בזימון השני. גם כאן טענתו היא כי הזימון כלל לא הגיע לידי.

41. אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל להראות כי הזימון השני הומצא לנאשם. זאת מאותם הטעמים שכבר פורטו באשר לזימון הראשון. גם באשר לזימון השני לא סתר הנאשם את המסקנה המתבקשת מראיות המאשימה, לפיה זה הומצא לו. כך, למשל, הנאשם לא הביא מי מבני ביתו, שגילם במועד הרלוונטי נחזה להיות מעל 14 שנים, כדי להעיד בבית הדין. כך, למשל, הנאשם אישר כי שמו של אחיו הוא שמעון (עדות הנאשם בעמוד 19 לפרוטוקול) והוסיף כי יתכן שאישור המסירה נחתם על ידי ילד בשם שמעון הגר בשכנות. בשים לב לכך שחתימת המקבל על אישור המסירה נחזית להיות של אדם בשם שמעון, אך סביר היה שהנאשם יבקש כי אחיו יעיד כי לא הוא חתם על אישור המסירה. אלא שהנאשם לא הביא למתן עדות איש, לרבות לא את אחיו שמעון. לאור זאת אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל השכנוע להראות כי הזימון השני הומצא לנאשם. על אף שהזימון השני הומצא לנאשם, הוא לא התייצב לחקירה בפני המפקחים וגם לא המציא להם את המסמכים שהתבקש להמציא.

42. היסוד הנפשי של מודעות מתקיים בנאשם. קבעתי כבר כי הוכח ששני הזימונים הומצאו לנאשם. לא היה חולק כי הוא לא התייצב לחקירה בפני המפקחים ואף לא המציא להם מסמך כלשהו. נסיבות אלו מלמדות שהנאשם היה מודע לכך כי אינו מתייצב לחקירה ואינו ממציא מסמכים, על אף שנדרש לכך פעמיים בכתב (ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן**, פ"ד נג(5) 747, פסקה 7 לפסק דינה של השופטת דורנר (1999)).

43. אשר על כן אני קובע כי הנאשם נמנע בשני מועדים שונים מלהתייצב לחקירה בפני המפקחים ואף נמנע מלהמציא להם מסמכים אותם נתבקש להמציא. על כן אני מרשיע אותו בעבירה של אי מילוי דרישת מפקח, עבירה לפי סעיף 6(ה) לחוק.

סוף דבר

44. כפי שקבעתי לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של הפרעה למפקח, לפי סעיף 6(ד) לחוק. זאת בשל מעשיו ומחדליו ביום הביקורת. עוד אני מרשיע אותו בעבירה של אי מילוי דרישת מפקח, עבירה לפי סעיף 6(ה) לחוק. זאת בשל מחדלו להתייצב לחקירה ולמסור מסמכים למפקחים, בניגוד לדרישה שעלתה בשני הזימונים בכתב שהומצאו לו בחודשים 7/12 ו- 9/12.

45. טיעונים לעונש ישמעו בפני ביום 21.5.17 בשעה 11:00. על הנאשם להתייצב לדין באופן אישי שאם לא

כן ניתן יהיה לדון אותו בהיעדרו.

ניתנה היום, ח' אדר תשע"ז, 06 מרץ 2017, במעמד הצדדים